

Arrest

nr. 164 379 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 5 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 2 december 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 februari 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Op 5 mei 2015 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 2 juni 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg. Hij wordt in het bezit

gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie”* en *“bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg”*.

Uit een e-mail van 2 september 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Antwerpen blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- loonbrieven;
- een verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds.

Op 1 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 2 december 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.06.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- attesten van het OCMW Antwerpen dd 05.01.2015 en 02.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvraag. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.
- attest van de Nepalese ambassade te België dd 12.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten, noch eigendommen had in Nepal
- bewijs geldstortingen van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene op 21.07.2012 en 13.06.2014: louter één storting in 2012 en één storting in 2014 zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.
- bewijzen geldstortingen, ofwel uitgevoerd door een derde, ofwel ten gunste van derden: deze gegevens kunnen niet aanvaard worden als bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene.

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in de afgelopen maanden ononderbroken tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij enerzijds onvermogen is, noch dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine, tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht, van het beginsel van fair-play en van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel

van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Noch de behoefte, noch het ten laste zijn zou afdoende aangetoond zijn door verzoeker. Niets is minder waar.

Verzoeker heeft op 04.11.2014 de gezinshereniging met zijn vader aangevraagd.

Dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen wordt niet betwist.

De behoefte is voldoende aangetoond met het attest van de Nepalese ambassade d.d. 12.03.2015. Daaruit blijkt dat verzoeker geen inkomsten en roerende goederen heeft in Nepal. Verwerende partij betwist dit niet! Wel menen zij dat verzoeker niet behoeftig is omdat hij in België heeft gewerkt. Dit is klinkklare onzin uiteraard.

Het is de periode voorafgaand aan de aanvraag dat verzoeker moet aantonen dat hij in zijn land van herkomst behoeftig en ten laste was.

Na zijn aankomst en inschrijving in de gemeente mag hij wettelijk gezien werken en is hij vrijgesteld van een arbeidskaart.

Deze redenering is manifest verkeerd en kennelijk onredelijk.

De afhankelijkheidsrelatie kan eveneens niet dienstig betwist worden.

Uit het attest van de ambassade blijkt immers dat verzoeker onvermogen is.

Verwerende partij ontwikkelde in de bestreden beslissing geen argument hiertegen.

Het is dan ook onredelijk om vol te houden dat verzoeker niet afhankelijk was van zijn vader.

Verzoeker legde op zijn naam 2 bewijzen voor van nominale geldstortingen.

De overige bewijzen waren op naam van zijn oom, maar waren voor hem bedoeld. Verzoeker woonde immers in Nepals in hetzelfde huis als zijn oom!

Vereisen dat verzoeker nog andere bewijzen moet voorleggen over zijn behoeftigheid is disproportioneel en kennelijk onredelijk.

Artikel 50, § 1, aanhef en 6°b van het KB van 8.10.1981 luidt als volgt:

(...)

Het is zeer moeilijk een negatief feit aan te tonen.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

De bestreden beslissing vermeldt tot slot ook op onbegrijpelijke dat de referentiepersoon niet zou aantonen dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat.

De referentiepersoon werkt immers met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en heeft hij een stabiel en regelmatig inkomen van meer dan 120% van het leefloon.

Het middel is gegrond."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 40ter en artikel 40bis, §2, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke en omstandige wijze aangegeven waarom het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan verzoeker. Er wordt tevens met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet verduidelijkt waarom verzoeker bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek en uit het feit dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, blijkt duidelijk dat verzoeker de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen voldoende kent.

Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In tegenstelling tot wat hij wenst te laten uitschijnen, diende verzoeker op 2 juni 2015 zijn aanvraag in, doch niet op 4 november 2014. Dit blijkt ontegensprekelijk uit het administratief dossier.

*In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende gesteld:
(...)*

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen die zijn concrete situatie betreffen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat die overwegingen als één geheel dienen te worden gelezen.

Met zijn betoog omtrent de inkomsten van de referentiepersoon gaat hij kennelijk voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat in hoofde van die referentiepersoon geen OCMW-attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat die referentiepersoon tot op datum van dat attest geen financiële steun aanvraag, noch heeft ontvangen. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker als dusdanig niet weerlegd in zijn verzoekschrift.

verzoeker gaat met zijn betoog omtrent het attest van onvermogen van de Nepalese ambassade voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat er door de referentiepersoon slechts 2 geldstortingen werden gedaan aan verzoeker, één in 2012 en één in 2014, hetgeen bezwaarlijk als een afdoende bewijs kan worden beschouwd dat verzoeker in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Hij betwist als dusdanig evenmin dat de andere bewijzen van geldstortingen werden uitgevoerd door een derde of ten gunste van een derde. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat die derde zijn oom is bij wie hij woonde en dat dat geld voor verzoeker bedoeld was. In dit opzicht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot een ongestaafd betoog en geen enkel concreet element aanbrengt die deze beweringen staven. Met dit betoog toont hij evenmin aan dat de overwegingen ter zake kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Verzoeker betwist evenmin dat hij in België onafgebroken tewerkgesteld was.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct heeft beoordeeld.

Verzoeker toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan."

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoeker een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair-play, doch laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker

niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, aangezien *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine, tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*, en dat de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven nu zijn *“legaal verblijf in België is verstreken”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg maar aanspraak kunnen maken op de gezinshereniging met deze Belg indien zij aantonen dat zij ten laste zijn van de Belg.

Te dezen betwist de verzoeker (onder meer) het motief dat hij niet afdoende zijn afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon zou hebben aangetoond. Hij laat gelden dat hij op zijn naam twee bewijzen van nominale geldstortingen voorlegde en dat de overige door hem voorgelegde geldstortingen ten gunste van een derde *“op naam van zijn oom (waren), maar (...) voor hem bedoeld (waren)”*. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de geldstortingen van de referentiepersoon te zijnen gunste wordt gesteld dat *“louter één storting in 2012 en één storting in 2014 (...) onvoldoende (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden finaciëel ten laste was van de referentiepersoon”*. Wat betreft de overige voorgelegde bewijzen van geldstortingen beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en weerlegt hij geenszins de motieven van de bestreden beslissing dat deze bewijzen van geldstortingen, ofwel uitgevoerd door een derde, ofwel ten gunste van derden *“niet aanvaard (kunnen) worden als bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan*

betrokkene". Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, in zoverre erin wordt gesteld dat *"er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon"*, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Verder voert de verzoeker aan dat *"(d)e eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen (...) strijdig (is) met de mededeling van de Europese Commissie"* en onderstreept hij dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin de Belg of de Unieburger aan de derdelander bijstand moet verlenen en dat de enige vereiste is dat de bijstand structureel en oprecht van aard is. Daargelaten de vraag of dergelijke voorgehouden criteria in overeenstemming zijn met de wet, blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de overige stukken van het administratief dossier dat van de verzoeker wordt vereist dat hij het bewijs levert dat hij gedurende minstens zes maanden voor zijn aanvraag om gezinshereniging (financieel) werd ondersteund door zijn vader. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat *"louter één storting in 2012 en één storting in 2014 (...) onvoldoende (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon"*. De verzoeker beperkt zich dienaangaande tot het uiten van algemene kritiek op de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder echter een concreet verband te leggen met de motieven vermeld in de bestreden beslissing. De verzoeker toont hiermee niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat *"er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon"*.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker *"niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn"*, 2) dat *"er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon"* en 3) dat *"er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat"*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of hij afdoende zijn behoefte heeft aangetoond met het attest van de Nepalese ambassade van 12 maart 2015 en of het de periode voorafgaand aan de vraag is dat hij moet aantonen dat hij in zijn land van herkomst behoeftig was en daargelaten de vraag of de referentiepersoon al dan niet ten laste valt van de Belgische staat, geen belang bij zijn kritiek op het eerste en het derde motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grieven – waarin onder meer de schending van artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit wordt aangevoerd – kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit aangetoond.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij,

gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.6. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN